

for meget passende kunde se bort fra en politisk Meningsforskjel, der dog ikke paa dette Omraade har nogen Betydning. — Der er et Par andre Punkter paa Udenrigsministerens Budget, som jeg undrer mig meget over. Jeg skal da navnlig fremhæve den Betegnelse, som man i Udbringingsforlaget under Nr. 22 har givet Aviskontoen paa Udenrigsministeriets Budget. Man kalder den en „Bevilling til at paavirke Pressen“. Jeg antager, at denne Betegnelse af Posten skyldes ikke Udenrigsministeriet, men at den er givet den af Udvalgets Flertal; thi i Udenrigsministeriets Budget hedder denne Post: „D. 1. Til Aviser og Bøger samt Pressen“. Jeg tror, at man finder sig i en fuldstændig Bildfarelse, naar man antager, at Udenrigsministeriet udfolder nogen Virksomhed i Retning af at paavirke Pressen. Det er mig vel bekendt, at man i en Række af Aar fra Udenrigsministeriet har uddelt forskjellige Honorarer til Folk, som skrive i fremmede Blade, og jeg tror, at Udenrigsministeriet med en høj Grad af Liberalitet bestandig har uddelt den væsentlig til Folk, der modarbejdede Regjeringens Politik. I alt Fald har dette været Tilfældet tidligere, da f. Ex. Professor Peder Hjort i en lang Række af Aar blev understøttet af Udenrigsministeriet for at virke for en Politik, som Regjeringen ikke fulgte, saa at Partisthed kan man egentlig ikke bebrejde Udenrigsministeriet. Smidlertid tror jeg, at Bølsbet i Tidens Løb er blevet indskrænket, og jeg er overbevist om, at dersom denne Post undersøges i sine Detailler, vil det findes, at hvad der anvendes til Honorarer til Pressen, er overordentlig lidt, og at det ringe Bølsbet, der er opført under denne Konto til Bøger, Aviser og deslige, allerede er saa lille, at det er umuligt at hjælpe sig med mindre (Ordsværen: Det er ikke nsiagtigt!). So, det er vist temmelig nsiagtigt; i alt Fald tror jeg at kunne sige det med Sikkerhed for en Periode, der kun ligger nogle ganske saa Aar tilbage, og det vilde være høist forbausende, om Forholdet skulde have forandret sig i de senere Aar. — Der er fremkommet et Forslag fra 16 ærede Medlemmer, hoorefter der paa Finantsloven skulde gives en Bemyndigelse for Finantsministeren til at refunderere Tolden paa Salt, der anvendes til Sodafabrikation. Det er et Slags Synsbejendelse, der aflegges af disse ærede Medlemmer; de erkjende ved dette Forslag, at Folkethinget ikke har sig rigtig ad, da det i en tidligere Samling forkaftede et Lovforslag, der var forelagt netop om dette Spørgsmaal. Det er nemlig aabenbart for det Første, at Fabrikationen vil være filllet under meget prekære Forhold, dersom dens Sikkerhed for, at den skal faae Salttolden refunderet, alene skal have sin Hjemmel i en Finantslov, tilmed en Finantslov, som endnu turde have Et og Andet at gennemgaa, før den bliver endelig Lov, og dernæst at det i og for sig er en overmaade mislig Ting at

give paa Finantsloven en Art Bemyndigelse for Regjeringen, en Autorisation for Regjeringen til at refundere Toldafgifter af en eller anden Art. Jeg tror, at det er fuldkommen urigtigt at lade den Art Bestemmelser komme ind i Finantsloven, og jeg vil af den Grund stemme imod dette Forslag, idet jeg vil bringe i Erindring, at, om vi end ere kommen noget langt frem i Tiden, turde det neppe endnu være umuligt at faae gennemført et Lovforslag, der optog den Tante, som Folkethinget i sin Visdom nylig forkaftede; thi med den store Indflydelse, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Tramp) er i Besiddelse af, vil jo denne Sag kunne gaa igjennem her med Glands, og da den er fornuftig, vil den heller ikke møde Modsigelse paa andre Steder. — Der er et Forslag af min ærede Nabo, det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) angaaende at yde Understøttelse til Komiteen for den aarlige Kunstudstilling i Kjøbenhavn for at sætte den i Stand til at deltage i Verdensudstillingen i Paris. Jeg maa først sige, at det gjør mig overordentlig ondt, at man saa let har opgivet Tanken om at søge hele den danske Industri repræsenteret paa den forestaaende Verdensudstilling. At Lybskland har trukket sig tilbage fra Deltagelse i denne Verdensudstilling, har jo forskjellige Grunde, som i ingen Henseende passe paa vort Fædreland. Jeg skal ikke dvæle ved den nationale Animositet, der endnu som en naturlig Følge af Krigen er tilbage mellem Lybskland og Frankrig, og paa hvilken man jo udtryffeligt har støttet sig i sin Motivering af, at man vilde undlade at deltage i Udstillingen; men der er jo et andet Forhold, som ganske vist har spillet den allerstørste Rolle ved Lybsklands Beslutning i den Henseende. Det er det uheldige Udfald af Lybsklands Deltagelse i Verdensudstillingen i Filadelfia, et industrielt Nederlag, om hvilket jo forskjellige Lybskere, der maa være upartiske Dommere, og deriblandt Professor Houleaux i Berlin, have afgivet den mest utvetydige Erklæring. Det er meget let at forstaa, at Lybskland efter de i Filadelfia vundne Erfaringer nødig har villet udsætte sig for en Gjentagelse af denne Udmygelse, og at man derfor har foretrukket at holde sig borte fra Verdensudstillingen i Paris. Ingen af disse Grunde kan gjælde for os; den danske Industri kan, hvor lille den end er, dog med god Udsigt til at gjøre sig gjældende møde paa disse Verdensudstillinger, fordi der, takket være en heldig Udvikling og navnlig takket være en Samvirken mellem Kunst og Haandværk, som andet Steds er fjelden, hos os har udviklet sig en vis industriel Giendommelighed, der, uagtet Landets Lidenshed og vor Udstillings ringe Omfang, overalt har vidst at gjøre sig gjældende paa en for Landet hæderlig Maade. Det er ogsaa oplyst, at de Industriedrivende her i Landet ikke ere utilbøjelige til at